te vroolijken en me aangenaam te zijn. Maar het geeft niets . . Alles herinnert me hier aan Theo . . . ik zie dat gezicht, dat vreeselijke gezicht overal . . .

Mijn kennissen schrikken van mij, zóo ben ik veranderd . . . ik ken mezelf nauwelijks meer . . . Ach Theo, ik zou je mijn leven willen geven, als ik je daarmee je geluk kon terugkoopen . . . Wat is mijn leven me nu nog waard . . . Mij, die verlangt naar de vergetelheid des doods . . . O, graag, graag zou ik het willen geven, zoo je maar weer gelukkig mocht worden . . . . Ik durf Papa niet vragen naar je . . . Ik ben bang, mezelf te verraden . . .

(Een jaar later).

21 September. — De strijd is gestreden Ik heb mezelf, mijn trots, overwonnen. Ik ga naar Theo, ik moet, want zóo kan het niet langer, en liever wil ik mijzelf vernederen, dan hem te laten voortleven als hij nu doet. Want dat kàn, dat màg niet Theo, dat bezweer ik je bij mijn liefde voor jou!

Theo is .

Maar neen, ik zal alles geregeld opschrijven, want deze dag is de gewichtigste van mijn leven, dat voel ik, en óok de gelukkigste, omdat ik nu de kracht heb gevonden mijn daad te boeten en goed te maken wat ik eens misdreef. En ik kan nu ook geregeld vertellen, want ik ben heel kalm geworden, nu ik mijn besluit genomen heb.

Met Papa ben ik gisteren naar Amsterdam geweest en we hebben gegeten in Mille Colonnes. Daar was ook Theo . . . .

Wat is hij veranderd. Zijn haar, dat-ie vroeger in een scheiding droeg en dat zoo leuk kon golven, staat nu rechtop en is borstelig. Hij is grof en dik geworden, en zijn zachtheldere oogen kijken nu brutaal-fixeerend je aan. Maar hij is ook innerlijk veranderd, en o, dàt is het afschuwelijkste. Hij was met twee vrienden. Ze zaten aan een tafeltje in onze nabijheid. Papa zat met zijn rug naar hen toe, maar ik keek precies naar hem. Ze deden heel luidruchtig en dronken den dames van het orkestje toe. Toen, inéens, zag hij mij . . ik kleurde hevig en keek voor me, maar ik zag toch, hoe hij mij aan zijn vrienden wees, hun wat zei, waarop ze me allen drie recht in 't gezicht keken en brutaal lachten.

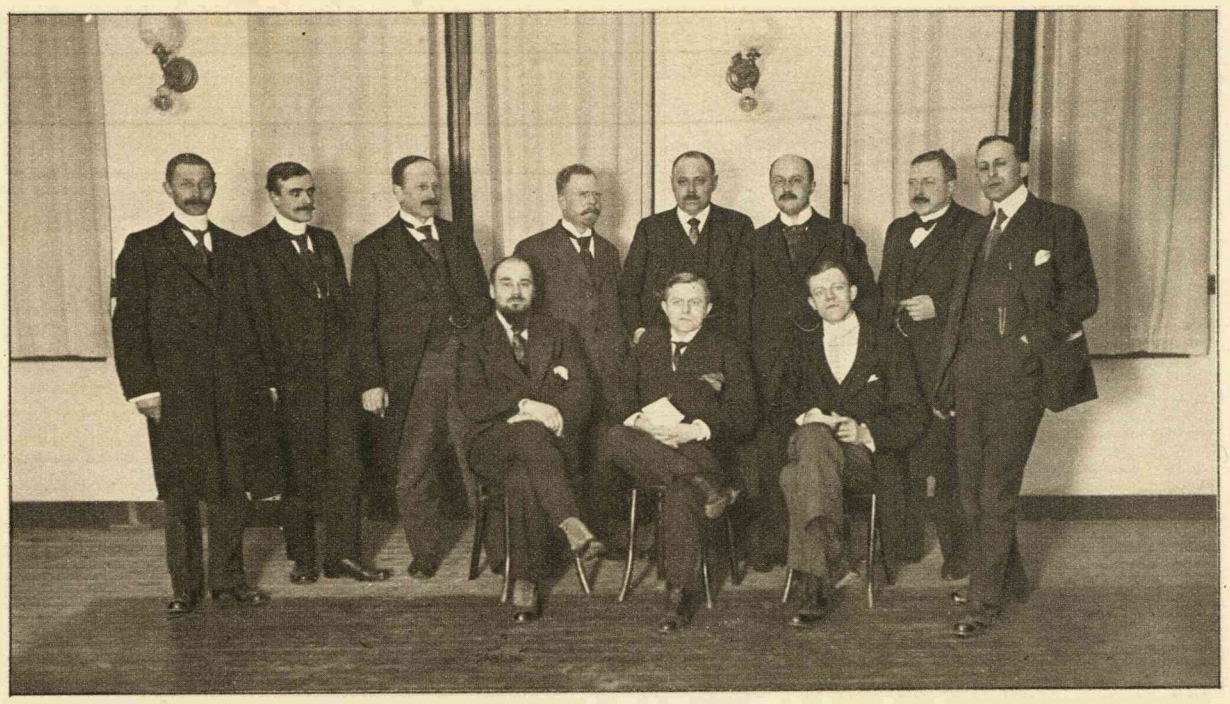
't Was vreeselijk, dat oogenblik, en ik kàn niet opschrijven wat ik voelde.

Behalve dat ik me schaamde om wat hij aan zijn vrienden verteld moet hebben, dat *ik* die flirt was, die eens zijn hoofd op hol gebracht heeft, gevoelde ik ook inéens, als een doodelijke last op mij vallen het verwijt, dat *ik* Theo op den weg gebracht heb dien hij nu gaat: hij smoort zijn leed in losbandigheid. O, er was natuurlijk niemand die me dat zei, maar inéens *wist* ik het heel zeker, even zeker en door dezelfde intuïtie als ik vroeger wist, dat hij van mij hield. Dat oogenblik, ik zàl, ik kàn het ook nooit vergeten. Nooit, nòoit! Het was alsof ik in 't openbaar voor mijn daad veroordeeld werd, alsof men mij met een gloeiend ijzer mijn daad op het voorhoofd brandde. Ik moest me geweld aandoen, om me te beheerschen; ik moest me *dwingen* om niet naar hem toe te vliegen en hem te smééken op te houden met zóo te leven, en weer te worden als vroeger. Ik had mijn handen krampachtig aan het tafeltje geklemd . . ik kon niet meer slikken . . . En we zijn weggegaan, omdat ik veinsde niet goed te zijn geworden . . . Gelukkig, dat Papa niets begreep, anders had ik zeker geen raad geweten en was het een scène geworden.

Toen we thuis kwamen, ben ik naar boven gevlogen; ik heb mijn kamer op slot gedaan en heb gehuild, lang en hevig. De strijd was vreeselijk, want daar was mijn trots en de vrees, dat hij me zou terugwijzen, onverbiddelijk, hoonend, smadelijk terugwijzen . . . Nu vooral, nu hij zóo geworden is . . . Maar er was en is ook mijn liefde voor hem, die zei, dat het niet mòcht, niet kòn, dat Theo door *mijn* schuld zou ten onder gaan.

Het was een vreeselijke, hevige strijd tusschen mijn trots en mijn liefde. Lang en bitter heb ik met mezelf gevochten . . Maar nu is alles voorbij . . ik ben heel kalm en vast staat nu mijn plan, dat *ik* naar hèm zal toegaan! O, wel is alles veranderd, maar mijn trots is gebroken, en ik wil, *wil* hem teruggeven aan zichzelf, want hij is zichzelf ontvlucht om het leed, dat *ik* hem aandeed, te vergeten.

Ik heb leeren kennen den deemoed en begrepen mijn taak als meisje, als vrouw: ik zal naar hem toegaan, hèm om vergeving vragen, en hem zeggen dat . . . ach zooveel, en vragen, vragen, zal ik hem ook héel veel . . . .

DE LEEUWARDENSCHE WINKELWEEK.

De commissie van de door de vereeniging „Het Nederlandsch Fabrikaat" uitgeschreven Leeuwardensche Winkelweek. Staande v.l.n.r. de heeren: A. T. Boomsma, lid v. h Hoofdbestuur Nederl. Fabrikaat; J. B. M. Bernoles, afgev. R. K. Middenstandsvereeniging: H. W. Sonnega, afgev. Ver. „Nijverheid"; G. C. Michell, vice-voorz. Vereen. „Ned. Fabrikaat"; H. Hubenet, voorz. idem; F. C. W. J. P. Soeters, secr. idem; H. D. M. Hofsteden, best. lid, idem; G. J. Veenstra, afgev. Ver. Friesche Kunst. Zittend de jury van den étalagewedstrijd. V.l.n.r. de heeren: Van Dillen Jr. H. W. de Buisonjé, P. Das.

„EVA BONHEUR"

Een scène uit Heyermans' „Eva Bonheur". Links Jan Musch als Jasper. Tilly Lus als Miep en rechts Mevrouw v. d. Horst als de vrouw van Jasper. Boven: Mevrouw De Boer-Van Rijk.

En als ik hem alles gevraagd en gezegd heb, alles, alles, dan zàl hij me niet van zich afstooten, want dan zal zijn opgeleefd in zijn hart de liefde, het mooiste en edelste, dat er ooit in een menschenhart kan wezen, en met liefde in het hart, kàn een mensch niet slecht zijn of ruw.

Theo, Theo, ik kòm!

KINDJE

Vol stroomend zonnegoud is de kleine kamer, vol leven en jubel. En al de voorwerpen, die er in staan, lichte teere meubeltjes en lieve kleine snuisterijen, schijnen te dansen onder dien tintelenden gloed, geven hun grootste intimiteit in deze oogenblikken van zonnevreugd.

Als kostbaar juweel tusschen al dit hemelgoud staat 't wiegje, fleurig wit bedje, in de bedekking van soepele tule en kant. En in dat wiegje het kindje, het slapende kindje met rozeroode wangetjes, donkere wimpers en open mondje.

Zoo geheel onbewust ligt het kindje te genieten van de weelderige warmte, geheel onbewust ademt het de trillende levensvreugd, die door de kanten gordijntjes zijn warm gezichtje komt koesteren. Rustig klopt het kleine hart in 't rose lichaampje; het hartje kent de wereld nog niet, niet de wanhoop en de smarten, die daar zijn.

Naijverig loert een vlieg in het veilige rustplaatsje; het malsche snuitje op het witte kussentje is zoo begeerlijk! Maar de gordijntjes weren alle indringerige insecten en met norsch geluid zoemt de zwarte vlieg om het ontoegankelijk Paradijs.

Het kindje merkt het niet; even rustig gaat de zachte ademhaling.

Dan is er plotseling een lichte geruisch van voorzichtige stappen: de deur gaat behoedzaam open en toe en in stralenkrans van den jeugdigen lentedag staat daar de jonge moeder

Een groot blij kind lijkt ze, een meisje met lachende oogen, maar om den mond zetelt een ernstig trekje — het verantwoordelijkheidsgevoel voor het teere wezentje in de wieg.

Even blijft ze besluiteloos staan in de hel-lichte kamer en laat haar blonde haren twinkelen in de zonnestralen; het is kindje's tijd eigenlijk nog niet om wakker te worden, maar het moederhart verlangt zoo naar de weelde van zijn mondje en zijn veelzeggende geluidjes.

Maar nee — ze moet nog even wachten! Zoo, rustig naast 't wiegje gaan zitten en kijken naar het dierbare kleine gezichtje met het grappige neusje en het kuiltje in het kinnetje!

De oogen half toe en het blonde hoofd gebogen kijkt moedertje naar haar zoon, bestudeert in verrukking de héél-fijn blauwe adertjes aan zijn slapen en de rose nageltjes aan 't rechterhandje, dat als 'n rozeblad rust op het witte dekentje.

Maar dan is 't plots gedaan met alle zelfbeheersching; de rustige trek om den mond maakt plaats voor een schelmschen, de oogen gaan wijdopen in vreugd van komende weelde en met een haastige beweging vliegen de gordijntjes opzij.

Even nog aarzeling: ze voelt wel, dat ze niet verstandig is, en dat ze *eigenlijk* moest wachten! Maar 't kleine gezichtje is zóó aanbiddelijk en die gesloten oogleden verbergen zóóveel liefs, dat de aarzeling slechts een korte is.

Een speelsche vinger tikt zachtjes op kindje's wang, strijkt liefkoozend over het donzen haar, verbergt zich in het teere halsje.

Dan is kindje wakker, kijkt met groote, ernstige oogen naar die gelukkige moeder, die hem te vroeg in zijn heerlijk slaapje gestoord heeft! Langzaam vervormt zich zijn mondje tot een naar beneden gebogen spleetje, het oogenblauw wordt vochtig, de rose vingertjes kneden zich tot balletjes.

Dan omvatten twee blanke, jonge armen het kleine bundeltje en heffen het in triomf op in het sprankelende zonnelicht. Dan lacht een frissche, roode mond om kindje's

(Zie vervolg op pag. 10.)